

There are no translations available.

Kurt Hahn (3) - Cuvântări memorabile - continuare

[<< Partea a -2a](#) ; [<< Partea 1](#)

2.2.2. Extrase din Cuvântarea lui Kurt Hahn la Conferința Outward Bound din 1965 la Harrogate, Anglia

Vă cer scuze dacă voi repeta ceva ce m-ați mai auzit spunând, dar sunt nevoit să contrazic unele din laudele pe care mi le-a adus aici Dl. Summers.

Nu eu am înființat școala din Salem, ci prințul Max von Baden. Și nu sunt eu inventatorul a ceea ce a căpătat denumirea de *sistemul educativ de la Salem*. ...

Iar școala Outward Bound n-ar fi fost înființată în 1941 fără viziunea și inițiativa lui Lawrence Holt. Înainte de aceasta au existat cursuri experimentale în 1938, 1939, 1940. .... Pe baza lor s-a conceput școala Outward Bound. Aș vrea să subliniez că una din cele mai grozave caracteristici ale școlii Outward Bound e chiar denumirea ei, susținută cu tărie de Lawrence Holt - împotriva părerii mele contrare.

Aș dori să mai subliniez un merit al Dlui Summers, și anume faptul că școala Outward Bound n-ar fi putut supraviețui din punctul de vedere financiar fără sprijinul său. După ce am înființat școala, nu reușeam să adunăm suficienți elevi plătitori de taxă ca să putem începe. Eu cerusem public ca întreprinderile să plătească burse tinerilor angajați pentru a urma cursurile școlii noastre. Și în 1941, și în 1946 mi s-a răspuns că această dorință este un vis, fără legătură cu realitatea economică. Din fericire, Dl. Summers a reușit să transforme visul în realitate: mii de tineri salariați sunt trimiși de angajatori la cursurile noastre, care le întăresc sănătatea și voința. Și ei și noi îi suntem recunoscători Dlui Summers pentru negocierile răbdătoare și perseverente purtate în acest scop cu responsabili importanți din economie.

Analizând desfășurarea Conferinței la care am luat parte aici, aș dori să subliniez anumite controverse, care deși n-au ieșit mereu la iveală, constituie poate principalul subiect al dezbaterilor. Dincolo de aceste controverse se ascund concepții diferite asupra naturii umane. De la început declar că simpatizez cu o mare parte a criticilor aduse aici, nu atât realității însăși, cât vocabularului folosit pentru prezentarea realității.

□□ **Prima controversă** se învârtiște în jurul întrebării: „ce se poate face în 26 de zile?” (cât durează cursul școlii Outward Bound). Eu cred că se pot face multe. Am să vă povestesc o întâmplare: aveam la școala din Salem un elev elvețian, un pricinos care se văita mereu. Într-o vacanță a făcut o excursie în Grecia, împreună cu doi colegi englezi. Stând ei sus pe Acropole și privind fascinați priveliștea apusului de soare, englezii observă că elvețianul scoate ceasul de buzunar, îi desface capacul, scoate de acolo un petic de hârtie și îl aruncă în vânt. Intrigați, englezii l-au întrebat ce are, poate nu se simte bine, dacă are nevoie de ceva. El le-a răspuns: „*Nu mi-e rău. Să vă spun totuși ce am pățit. Când cineva de la Salem mă necăjește, îi scriu numele pe un bilet pe care-l pun în ceas, ca să-mi amintesc de ticălos ori de câte ori mă uit la ceas. Frumusețea acestei priveliști m-a impresionat așa de tare, încât vreau să-l iert pe X și de aceea am aruncat biletul cu numele lui*

”. Acuma, n-aș putea susține că jumătate de oră de ședere pe Acropole e un leac sigur contra maniei persecuției, dar uneori poate fi. Să nu exagerăm: nu e obligatoriu să fie.

Dar ne putem întreba: cât de des se poate organiza o astfel de experiență vindecătoare?

□□ **A doua controversă** majoră se învârtiște în jurul întrebării: cât sunt de importante plăcerile și antipațiile momentane ale unui tânăr, pentru ca pe baza lor să i se stabilească scopul său în viață?

Multe din criticile primite în Anglia sunt la fel cu cele pe care le primeam în anii '20 în Germania, când corpul profesoral era obsedat ca nu cumva pedagogia să oprime tinerii. Un ziarist m-a întrebat: „*Cum credeți că îl ajută metodele Dvs. pe tânărul căruia îi place să stea în casă?*”

I-am răspuns: „*gonindu-l afară din casă*”, ceea ce l-a îngrozit pe ziarist. Alt ziarist m-a întrebat: „

cum ajută școala din Gordonstoun un introvertit?

” (conform dicționarului, introvertitul este interesat mai mult de gândurile și procesele sale interioare). I-am spus: „

dându-i ocazia să se întoarcă pe dos” (să devină extrovertit)

Același răspuns l-am dat și unui ziarist care mă întreba ce face școala pentru extroverțiți.

Să vă explic care e concepția care stă la baza răspunsurilor mele: silirea tinerilor să îmbrățișeze anumite opinii constituie un păcat al sufletului – îndoctrinarea fiind opera diavolului – dar pe de altă parte, a nu forța tinerii să trăiască experiențe care să-i ilumineze, constituie o mare vină a educatorilor.

Luându-mă după înclinațiile evidente ale câte unui elev, am făcut și eu greșeli. Aș dori să vă povestesc despre una din ele, pe care o consider poate cel mai mare eșec al meu și mă va chinui toată viața.

Am avut un elev la Salem care era individul cel mai extrovertit cu putință: sălbatic, nesăbuit, însetat de aventură. I-am oferit numeroase ocazii să se angajeze în aventuri primejdioase, căutând totodată să-i inoculez grija pentru siguranța lui și a celorlalți. Era bun la învățătură, fără să se forțeze. Era inteligent. Sunt sigur că nu muncea cât putea. Într-o bună zi am găsit următoarea scrisoare pe biroul meu: „*K și cu mine am fugit la Milano (adică foarte departe de școală), căci aici la Salem ne plictisim. Vă promitem să ne întoarcem după o săptămână. Vă promitem că vom respecta regulamentul școlii: nu vom fuma și nu vom bea alcool. Nu trimiteți pe cineva după noi, căci părinții noștri nu au bani să plătească cheltuielile de prindere și aducere înapoi (taică-său fiind un preot sărac)*”

Am trimis după ei un profesor englez foarte vioi, care i-a prins la 20 de minute după ce

sosiseră la Milano.

Făcuseră pe drum 48 de ore, mâncând cireși furate din livezi și lapte muls de la vacile întâlnite pe câmp. Ei, și acum vine partea extraordinară a poveștii. L-am pedepsit pe principalul făptaș, cel care inițiasse fuga și scrisese scrisoarea. Trebuie să vă mărturisesc că sunt adeptul împărțirii și de premii și de pedepse, ca stimulente indispensabile pentru a-i ajuta pe tineri și bătrâni să facă ceea ce ei știu că e corect. Mi-aduc aminte de ce spunea un predicator: „*Totdeauna sunt dispus să cumpăr bilet de tramvai, dar nu mă hotărăsc să le iau decât atunci când știu că vine controlorul*”.

Majoritatea adulților, chiar mitropoliții, nu reușesc să devină sfinți, așa că nu putem cere așa ceva tinerilor, adică să trăiască conform idealurilor lor doar datorită tăriei de caracter. L-am pedepsit să rămână la școală pe timpul vacanței de vară și să lucreze la câmp (școala avea un teren agricol) până va acoperi cheltuielile de prindere și aducere de la Milano.

Din timp în timp îl vizitam când era liber și așa se face că într-o zi am descoperit că modela din argilă un personaj cu rucsac, obosit, stând pe marginea drumului – evident un autoportret. Am fost uimit de frumusețea statuii. N-am comentat situația, dar după vreo două săptămâni am descoperit că făcuse o altă statuie, pe regele Lear stând deasupra leșului Cordeliei. Rareori mi-a fost dat să văd într-o operă de artă tristețea exprimată atât de viu prin mișcarea corpului bătrânului.

Am chemat un prieten sculptor să vadă statuia și acela a rămas mut. M-a scos afară din camera elevului și mi-a spus: „*Hahn, un astfel de talent apare odată la 100 de ani!*”. Atunci l-am întrebat pe băiat: „

mă, de ce n-ai sculptat nimic în timpul școlii, de ce n-ai mai făcut asta până acum?

”. Și el mi-a dat răspunsul care m-a turtit: „

Domnule director, eu pot să sculptez numai când sunt trist și în timpul școlii n-am avut niciodată ocazia să fiu trist

”.

Din cauza acestei experiențe pedagogice o să mă înțelegeți când vă spun că pe copiii mei, când îi voi avea, îi voi da la o școală obișnuită, unde învățătura se desfășoară ca pe vremea bunicilor!

Elevul acela a mai realizat o singură sculptură – lisus vorbind cu un copil. Ea a fost cumpărată de primăria din Caldecot, în Kent, și este expusă cu venerație în biserica locală. Apoi talentul i-a secăt complet. Băiatul s-a înrolat curând în aviație și a murit în război. Când extrovertitul a fost silit să-și valorifice propriile resurse spirituale, personalitatea lui a ieșit la iveală din cauza singurătății, dar descoperirea sinelui a venit prea târziu, pentru că până atunci noi, educatorii lui, ne-am ocupat doar de aspectele bătătoare la ochi ale caracterului său, în loc să-i dezvoltăm toate capacitățile potențiale.

Acum ajung și la a **treia controversă**.

Cred că școlile ar trebui să-și lărgească și adâncească responsabilitățile, incluzând în program și îndrumarea timpului liber al elevilor. Dacă vom reuși să ajungem aici, va trebui să dăm o mult mai mare atenție creșterii capacității lor fizice.

Dar să nu exagerăm. Nu există declarație mai înșelătoare ca „*Mens sana în corpore sano*”.

Dacă pentru un tânăr este esențial să aibă un corp bine dezvoltat și echilibrat, adică să fie capabil de accelerare, coordonare și rezistență, să fie elastic, nu rezultă automat că un corp sănătos va asigura și o minte sănătoasă, deoarece

nu cred

că „

indivizii inteligenți sunt oameni mai buni

”. Tot așa cum nu mă îndoiesc că la 17 ani Goebbels (ministrul propagandei din Germania nazistă, vestit datorită succesului său în mobilizarea publicului pentru a sprijini cele mai odioase scopuri ale lui Hitler) putea câștiga toate bursele școlare.

La o întâlnire cu preoții din regiunea Wales am fost întrebat cu severitate: „*ce are a face pregătirea fizică cu creștinismul?*”

. Le-am răspuns: „

dacă tâlharii din pilda bunului Samaritean ar fi fost mai antrenați, poate că erau niște tâlhari mai eficienți, și asta nu conta pentru victimă; dar dacă preotul ar fi fost mai antrenat, precis că nu ar fi trecut pe lângă victimă fără s-o ajute

”. Din istoria tragică a Europei rezultă un avertisment vital, formulat astfel de Napoleon: „

Lumea nu e distrusă de răutatea răilor, ci de slăbiciunea bunilor

”. Când în ultima jumătate de secol guvernele Germaniei luau decizii dezastruase, nemții de treabă s-au retras într-o neajutorare nevolnică, văitându-se că ei nu pot influența evenimentele.

Dacă ne pasă de lecțiile istoriei, va trebui să dăm școlilor responsabilitatea de a-i învigoră pe cei slabi, vulnerabili, imaginativi, sensibili, prin metode care să-i călească fără să-i zdrobească, astfel ca să poată face față eforturilor și obligațiilor pe care le implică cetățenia responsabilă. În țara noastră, există pericolul ca cei mai buni să evite angajarea în luptele politice brutale ale vieții publice. Este atât în interesul public cât și în interesul lor ca cei buni să fie mai zdraveni și să aibă o condiție fizică mai bună.

Ajung acum la **a patra controversă, pe care o socotesc fundamentală**: oare trăim într-o societate bolnavă sau într-una sănătoasă?

Răspunsul la această întrebare depinde de ceea ce așteptăm de la Outward Bound. Care este scopul școlilor Outward Bound? Care este sarcina lor misionară? Care sunt limitele influenței lor, așa cum rezultă din caracteristicile mediului în care ajung absolvenții cursurilor Outward Bound când se întorc acasă? Unii din cei de față neagă că există bolile civilizației, pe care eu susțin că le poate vindeca Outward Bound.

Aș vrea să-i contrazic și am să încep cu declinul mai puțin grav care afectează noua generație: **degradarea capacității fizice**. Le propun neîncredătorilor un pariu: să luăm din școli la întâmplare 4000 de elevi adolescenți, băieți și fete, și să le verificăm condiția fizică, sau mai bine zis, să le măsurăm capacitățile de îndemânare, de eficiență musculară, de vitalitate, care constituie conform medicilor baza sănătății viguroase. Deci nu mă refer la probe de atletism sau alte sporturi de performanță, ci la probe de capacitate fizică pentru oamenii normali. Sunt convins că neîncredătorii vor fi consternați de rezultate, la fel cum s-a îngrozit recent președintele american Eisenhower că în orașul New York, din 4000 de elevi sănătoși 56 % nu

au putut îndeplini baremele minime de condiție fizică. De peste tot vin știri alarmante. De exemplu, armata (vest)germană este disperată că majoritatea recruților nu sunt în stare să meargă pe jos 12 km. „Lipsa exercițiului fizic” a devenit o amenințare pentru sănătatea tuturor națiunilor dezvoltate.

Dar această deficiență e minoră în comparație cu o altă nenorocire care ne afectează pe toți, tineri și bătrâni: **dispariția milei pentru semeni.**

Anul trecut am fost la New York și am găsit acolo mulți oameni rușinați și îngrijorați de ceva care se petrecuse recent: o fată fusese omorâtă (Kitty Genovese/ 13.03.1964) în fața blocului în care locuia, într-un cartier respectabil. Asasinul, un maniac sexual, a avut nevoie de 17 lovituri de cuțit și 35 de minute până să-și termine treaba. În acest timp el plecase de două ori de lângă victima lungită pe trotuar, speriat că țipetele ei ar fi putut alarma pe cineva care să vină s-o ajute. Dar, deși 38 de vecini au auzit țipetele și au privit întâmplarea de la ferestrele locuințelor lor, n-a intervenit nimeni. Nici măcar n-au anunțat poliția. Două minute după decesul fetei poliția a fost totuși anunțată și a sosit aproape imediat la fața locului.

Când poliția, procurorul, ziaristii au întrebat și confruntat martorii, toți au răspuns: „*nu vrem să ne amestecăm*”.

Mi-am zis că așa ceva nu s-ar putea întâmpla aici la noi în Anglia, dar când am revenit acasă, ziarul londonez The Times tocmai descria evenimentul din New York, iar la întrebarea ”oare și aici ar fi la fel?” nu putea da un răspuns clar.

Am călătorit apoi în Germania, unde am vizitat un vechi prieten. Fiica lui tocmai fusese atacată de un golan în campusul universității la care studia. Agresiunea nu fusese gravă, căci golanul fusese alungat repede. Dar fata zăcea șocată pe jos, și când a rugat un trecător să cheme un taxi, acesta i-a zis: „*cheamă-ți-l singură!*”.

Adică, aici în Occident ne confruntăm cu o dezumanizare progresivă a societății. E adevărat însă și faptul că au apărut deja unele reacții de corecție din mai multe părți. Numeroși tineri rezistă tentațiilor distructive existente în societatea actuală. Peste tot sunt tineri care răspund apelului la ajutorarea celor nevoiași sau aflați în pericol. Am să amintesc doar câteva exemple de voluntari meritoși: Organizația Salvamar din Australia, care a introdus în arta acordării primului ajutor grija meticuloasă specifică studiului artei războiului; apoi echipele de Salvamontiști; apoi Crucea Roșie; apoi cei 700 de elevi din Manchester care ajută benevol persoane bătrâne și cu handicap din oraș; și multe altele.

Dar din păcate există și mai mulți tineri care nu răspund la apel. Eu nu mă mulțumesc cu cei care răspund. Când aflu că într-o universitate s-au sinucis doi tineri, nu mă consolează faptul că ceilalți douăzeci de mii de studenți nu se sinucid.

Dimpotrivă, mă gândesc tocmai la cei pe care i-a cuprins disperarea, deși erau tineri care aveau frumoase perspective.

Mai sunt de asemenea îngrijorat că tinerii microbiști ai trupelor de rock sau ai echipelor de fotbal nu se sinchisesc că vandalismul lor periclitează viețile oamenilor. Mă îngrijorează foarte tare tinerii care se droghează. Cei mai mulți erau sănătoși la cap în copilărie, dar s-au stricat

când au devenit adolescenți. Nu-i acuz pe tineri, ci pe adulți și școlile care nu-și acceptă responsabilitatea de a și vindeca, adică de a introduce în programa de învățământ activități sanogene, concepute să dezvolte anumite preferințe și antipatii. Mă refer la deprinderile emoționale care i-ar putea face pe tineri să reziste influențelor insidioase la care sunt expuși în mod inevitabil.

Acum să revin la întrebarea „**Cu ce poate contribui Outward Bound la vindecarea societății?**”.

Ieri au încercat să răspundă la ea directorii școlilor noastre. Am prefera ca dâșii să fie convinși că stagiile noastre au un efect de lungă durată asupra celor școlarizați, chiar dacă această opinie nu e în totalitate justificată. Noi toți care participăm la Conferință am fost profund impresionați de omenia Directorilor școlilor Outward Bound, de profunda lor preocupare pentru soarta fiecărui tânăr aflat în grija lor.

Încrederea în oameni constituie un element de bază al acestei omenii. Îmi aduc aminte de o ședință a cadrelor didactice la școala din Salem. Un coleg mai tânăr a spus la un moment dat, vorbind despre un elev: „nu am încredere în acest băiat”. Auzindu-l, bătrânul dr. Reinhardt, directorul de studii, s-a enervat și a declarat: „Atunci n-ai nici un drept să fii educatorul lui!”.

Cursul de la Outward Bound poate avea în multe cazuri un efect de transformarea caracterului. De-a lungul celor 26 de zile vor apare inevitabil ocazii în care băiatul sau fata își va învinge frica, sau va simți în fundul sufletului iubire pentru vecinul care are nevoie de ajutor. Această combinație de sentimente: învingerea fricii și milă, curăță sufletul – cel puțin așa susțin filozofii.

Din păcate, se poate susține și idea că inspirația sau trezirea petrecută la Outward Bound se va evapora fără să lase nici o urmă asupra purtării viitoare a elevului, dacă absolventul cursului după întoarcerea acasă nu o va traduce în fapte concrete, în mediul său de viață. Cu alte cuvinte, dacă absolvenții nu găsesc acasă ocazii să desfășoare activități solicitante în folosul altor oameni.

În felul acesta ajungem la problema esențială - a **continuării educației** primită la Outward Bound. Până acum această problemă nu e rezolvată.

Cred că s-ar putea face mari progrese în acest sens dacă Comitetul de conducere al școlilor și directorii ar ține seama de apelul lansat ieri: „priviți în jur și începeți să colaborați cu alți oameni și organizații care au scopuri asemănătoare cu ale voastre”. Cred că domnul care a lansat chemarea se gândea la remarcabilul program cu *Activități de folos obștesc pentru tineri*, care se desfășoară acum în toată țara. Dar să nu ne facem iluzii: deși posibilitățile există, ele nu

vor fi valorificate de numeroși absolvenți ai cursurilor Outward Bound, dacă la întoarcerea lor acasă nu li se va cere explicit să facă o treabă greu de refuzat.

Îmi aduc aminte că în timpul războiului, foarte puțini tineri au refuzat să satisfacă serviciul militar. Oare am putea organiza și pe timp de pace un răspuns de același fel, pe bază de voluntariat? Până acum doi ani aș fi răspuns negativ la această întrebare. Dar în mai 1963 a avut loc un eveniment care mi-a dat mari speranțe: Academia Regală de medicină a ținut un Congres despre prevenirea accidentelor și primul ajutor. Numeroși medici s-au alarmat din cauza creșterii dramatice a numărului de accidente petrecute în cursul activităților sportive cu caracter de aventură pentru petrecerea timpului liber, care s-au dezvoltat exploziv în Anglia. Pe de altă parte, tot medicii au fost cei care și-au schimbat atitudinea față de oamenii obișnuiți, acceptând că în prezent aceștia pot acorda cu succes primul ajutor. Recunoașterea capacității de salvator a unui om fără studii medicale se datorează apariției unor tehnologii eficiente: metoda de salvare de la asfixie prin suflare gură la gură (pomenită prima oară în Biblie de profetul Ilie), și masajul cardiac pentru repornirea inimii.

Aș vrea acum să amintesc câteva momente senzaționale petrecute în cursul acestei Conferințe:

Un distins medic din Norvegia, o țară în care metode de respirație artificială gură la gură se învață în școala elementară, a produs rumoare declarând: „**salvarea vieții e sarcina oricărui om, problemele mai ușoare le putem lăsa în grija doctorilor**”. 12 elevi cu vârste sub 18 ani ne-au demonstrat pe viu metoda de respirație artificială învățată la Școala de medicină a Armatei engleze. Toți cei prezenți aici în sală au fost profund impresionați. Un vestit chirurg, șef de spital, mi-a zis: „*aș fi foarte încântat dacă toți medicii ar fi la fel de pricepuți ca băieții ăștia*”.

Într-o cuvântare emoționantă, Ducele de Edinburgh a pledat pentru ca organizațiile profesionale de salvatori să folosească și voluntari adolescenți, care sunt foarte competenți și dedicați când sunt bine pregătiți. Domnia sa a subliniat utilitatea incontestabilă a spitalelor, secțiilor de urgență, chiar și a cimitirelor, dar și faptul că nimeni nu poate înlocui intervenția imediată la locul accidentului. La sfârșit, Ducele și-a exprimat speranța că lucrările Conferinței noastre vor duce la recunoașterea importanței măsurilor de prevedere și vor atrage disprețul meritat pentru faptele necugetate și indivizii nesăbuiți care se accidentează cu inconștientă.

Pentru școlile obișnuite, Conferința a trasat trei sarcini:

- Să se introducă în programul școlar pregătirea pentru acordarea primului ajutor;
- Organizațiile profesionale de salvatori să deschidă porțile pentru adolescenții voluntari;
- Tinerii din toată lumea să dea ajutor luptei contra deceselor și suferințelor evitabile.

Conferința a stabilit înființarea unei Comisii medicale care să studieze prevenirea și acordarea primului ajutor pentru accidente din locuințe, din industrie, de circulație, din excursiile sportive pe apă și uscat. Se vor stabili reguli privind instruirea, echipamentul necesar, și limitele de rezistență ale diferitelor grupe de vârstă.

Sper ca școlile Outward Bound vor ține o strânsă legătură cu această Comisie, pentru a rezolva problemele practice neclare din activitatea instructorilor cu cursanții noștri, cum ar fi: prevenirea oboselii, a expunerii excesive la condiții periculoase, anormalitățile greu de depistat la tineri - dar care cer o atenție mai mare șamd.

Să fie oare un vis prea nerealist faptul că doresc să se înființeze o „*Federație națională a organizațiilor de ajutorare*” ?

Această Federație ar trebui să fie nici foarte strict încheagată, dar nici prea dezlânată, grupând serviciile, de la urgență și ambulanță până la Salvamont și Salvamar. Aceste servicii cu angajați adulți ar trebui să încadreze voluntari tineri cu vârsta peste 16 ani, bine instruiți, cărora să le dea sarcini reale. Desigur că voluntarii ar trebui să treacă examene serioase pentru admiterea în serviciul real, de exemplu: o probă de capacitate fizică, alta de pricepere la acordarea primului ajutor, alta de înot (inclusiv salvarea înecaților) șamd.

Aș mai dori să amintesc și problema tinerilor cu deficiențe fizice. Adeseori aceștia sunt capabili să „învingă obstacolele”, tocmai datorită stării lor, care i-a călit. Pentru a le ușura participarea la programele de ajutorare, ei ar trebui să beneficieze de anumite concesiuni la examene etc.

Nu mă aștept că de acum înainte voluntarii vor da năvală să acționeze în folosul public, dar cu siguranță o minoritate va răspunde. Avem nevoie de câteva exemple vizibile, care să-i mobilizeze și pe ceilalți să facă la fel. Un democrat norvegian zicea: „*aristocrația e sarea care dă gust democrației*”. El nu se gândea la aristocrația bazată pe naștere sau poziție socială. Avem nevoie de o „**aristocrație a serviciului de folos obștesc**”. Într-o societate democratică dezvoltarea poate fi accelerată numai prin exemple corespunzătoare, date de elite.

Sper că absolvenții școlilor Outward Bound vor răspunde acestei chemări și prin purtarea lor vor deveni elite, contribuind la formarea unei mode de comportare nobile, pe care s-o copieze toți tinerii.

Sunt adeseori întrebat: „*la ce servește priceperea în darea primului ajutor celor care îngrijesc bătrâni, sau orbi, sau spastici?*”. Răspunsul meu este: „*Voluntarii pentru astfel de activități au o evidentă înclinație pentru a ajuta oamenii. Cred că trebuie să-i ferim să ajungă vreodată în situația umilitoare și sfâșietoare de a fi martori neputincioși la o tragedie pe stradă sau în altă parte, pe care ei ar fi vrut s-o evite dacă ar fi știut cum*”.

La sfârșit aș vrea să amintesc o conversație avută prin anii treizeci, care m-a influențat mult în viață.

Concepusem un fel de angajament solemn, pe care elevii care se înscriau în grupa de

observatori al Centrului de pază al coastei de la Gordonstoun urmau să-l citească cu voce tare în fața colegilor. El suna astfel: „Mă angajez să servesc în spiritul lui Iisus Christos comuna Hopeman și ținutul din jur, prin ele întreaga țară”. Am cerut părerea episcopului nostru despre textul angajamentului și el m-a întrebat: „nu s-ar putea renunța la chestia cu Iisus?”.

Văzând mirarea mea, a continuat: „pe mine nu mă interesează numai ce fac creștinii, ci și ce fac păgânii. Iar serviciul în folosul obștesc, asemănător bunului samaritean, este un prilej de iluminare pentru toți oamenii, indiferent de religia lor”. Azi sunt convins că episcopul avea dreptate. Cei care nu iubesc, nu știu ce e Dumnezeu. Cel care sapă și trudește, care acceptă greutățile, plictiseala și pericolele vieții, numai ca să poată ajuta un semen aflat în pericol sau la necaz, va descoperi minunea lui Dumnezeu în sinea sa.

Și asta se referă la toate felurile de oameni, la orice fel de credincioși sau atei.

Cred că președintele Asociației australiene de Salvamari, care a constituit un exemplu strălucit pentru Outward Bound, ar fi foarte încântat să audă ce am pățit zilele trecute în gara St. Pancras din Londra. L-am întrebat pe hamalul care îmi căra valiza, un tânăr de vreo 25 de ani, de unde este. „Din regiunea Cornwall” mi-a răspuns. Zic: „Ai auzit de Asociația Salvamarilor din Cornwall?”. Zice: „Cum să nu, doar fac parte din echipa de cățărare pe stânci”. (NT: Cornwall este la vreo 300 km. de Londra; iar în zonă malul mării este în general stâncos, cu diferențe de nivel de 10-30 m.). Zic: „Păi, cum te cațeri pe stânci aici în gară?”. La care mi-a răspuns: „La fiecare două săptămâni merg acasă să fac de serviciu”. Și își plătea singur cheltuielile de drum!

Sunt convins că dacă este bine prezentată, chemarea la serviciu pentru folos obștesc, cum făcea bunul samaritean, va cuprinde fără greș sufletul și corpul tinerilor, de oriunde.

□ **Outward Bound** poate aprinde focul educației – e tot ce poate face – dar e sarcina altora să țină flacăra vie în continuare.

(adaptare după informațiile și linkurile de la <http://www.kurthahn.org/>)

[<< Partea a -2a](#) ;

[<< Partea 1](#)
